

наступний номер

17 ЖОВТНЯ

eparhia.cv.ua

на престольне свято запрошують:

СВЯТО-ПОКРОВСЬКИЙ ХРАМ - (пр. НЕЗАЛЕЖНОСТІ 107а)

СВЯТО-ПОКРОВСЬКИЙ ХРАМ - (ГОСПІТАЛЬ)

СВЯТО-ПОКРОВСЬКИЙ ХРАМ - (РОГІЗНА)

ДУША МОЯ

№6 (3 жовтня 2009)

Чернівецька Православна газета

**РАДУЙСЯ
РАДОСТЕ
НАША**

14 жовтня Свята Руська Православна Церква відзначає свято Покрови Пресвятої Богородиці. Цей день святкують лише на Русі і пов'язаний він з такими подіями.

У 903 році грецька імперія перебувала у великій небезпеці. На столицю Царгород (Константинополь, нині Стамбул) напало вороже військо сарацинів (сарацини – нащадки Сари, дружини Авраама, а точніше – Сариної невільниці, Агарі, яка народила Авраамові сина Ізмаїла, який став родоначальником арабів). Народ щирозсердо молився до Господа та Пресвятої Богородиці про заступництво. І під час палкої молитви на всенічному богослужінні у Влахернському храмі

(а там зберігалися привезені з Палестини у V віці риза, головний покров і пояс Пречистої),

що над

►4

КРИК ДУШІ ►

Під покровом Цариці Небесної

Тропарь Покрова Пресвятой Богородицы. Днесь, благовернии людие, светло празднуем, осеняеми Твоим, Богомати, пришествием, и к Твоему взирающе пречистому образу, умильно глаголем: покрый нас честным Твоим Покровом и избави нас от всякаго зла, молящи Сына Твоего, Христа Бога нашего, спасти души наша.

Душа завжди шукає спокою. Тишини і краси. Бога...

Неподалік м. Чернівці, на пагорбі с. Молодія, розташувався Свято-Покровський жіночий монастир. Свята обитель Матері Божої...

Перше, що вражає душу, це дивовижний краєвид: як на долоні видніється пейзаж міста та, розкинутих у лісовій гущі, навколишніх сіл.

Монастир заснований в 2006 році. Нещодавно, з Божою допомогою, було закінчено будівництво нового житлового корпусу

в честь преп. Іова Почаївського.

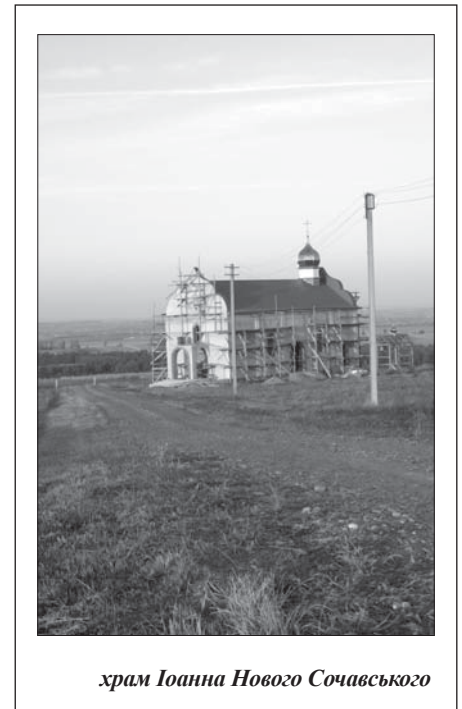
На даний момент в обителі неслухають 12 насельниць, що вдівчи більше, ніж на початку існування. З Божою допомогою нелегкий хрест настоятельниці несе інокія Ксенія. Монастир має свою ділянку землі, де засаджується все необхідне для продовольства; іконописну майстерню; невеличку пасіку; артезіанську свердловину та маленьке господарство (починаючи з киці Муськи та закінчуючи головним сторожем Рексом).

Богослужіння ведеться у храмі Покрова Божої Матері, який незважаючи на те, що є тимчасовим, надзви-

чайно затишний.

Назавжди в пам'яті залишиться Божественна літургія і хор... Милозвучний монастирський хор, звучання якого Благодаттю Божою торкається душі і залишається у серці ще надовго.

Монастир живе молитвою і явна допомога Цариці Небесної

храм Іоанна Нового Сочавського

« ...сестри жили у пристосованому контейнері... »

(до цього сестри жили у пристосованому контейнері). Також на території монастиря зводиться храм в честь св. Іоанна Сочавського. По благословінню митрополита Онуфрія в намірах є побудова Покровського Собору з нижнім храмом в честь преп. Сергія Радонезького та Трапезного храму

проявляється щохвилини.

Хочеться завершити мою розповідь словами християнського письменника Тертуліана: «душа за своєю природою християнка», вона відчуває, де їй добре, і тягнеться туди всіма силами... ✝

Марія Морар

православний календар (жовтень 2009)

- (4) Знайдення мощів свт. Димитрія Ростовського
- (5) Прор. Іони
- (6) Зачаття св. Іоана Предтечі
- (8) Кончина прп. Сергія ігумена Радонезького всієї Русі чудотворця
- (9) Кончина ап. і єванг. Іоана Богослова
- (10) Мч. Калістрата
- (12) Прп. Кириака пустельника
- (13) Сщмч. Григорія
- (14) **ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ**
- (15) Сщмч. Кипріяна, мч. Юстини та мч. Феоктиста

новий монастирський корпус

А, ви знали, що Він надзвичайний?

Храм Покрови Пресвятої Богородиці, що розташовується по вулиці Червоноармійській, інтригує своєю історією та дивує своїм сьогоденням.

Точний час зведення та ім'я меценатів достовірно невідомі. З розмови з настоятелем храму о. Іоанном ми дізналися, що за різними даними храм був збудований або 1878, або 1927 року на території при госпіталі румунського закріпаченого гарнізону за ініціативи самих солдат та освячений на честь св. вмч. Пантелеймона. Під впливом певних обставин храм закрили і

не зникла. Тому тут святкують два храмових свята, одне з яких наближається. На престольний празник тут служать Божественну Літургію з водосвятним молебнем і хресним ходом, а після цього влаштується святкова трапеза для всіх прихожан.

До речі, прихід цього храму, без перебільшення, незвичайний. Більшість парафіян Свято-Покровської церкви мають вади слуху. Та духовне життя цих людей по-справжньому вирує, храм став для них рідним домом.

Для Буковини, де мешкає 2,5

«...Сурдоперекладом супроводжуються усі Таїнства та треби...»

лише недавно він був відреставрований та знову почав приймати у своїх стінах вірних чад Христових.

З тих пір життя храму змінилося. На прохання нинішніх керівників військового шпиталю, на території якого знаходиться церква, її перейменували на храм Покрови Пресвятої Богородиці, але традиція особливого благоговіння перед св.Пантелеймоном у вірян

тис. глухонімих людей, цей храм є унікальним. Окремі общини для людей з фізичними вадами є також при Львівському кафедральному соборі та у Києві при Іонінському монастирі, але Свято-Покровська церква у Чернівцях є абсолютно самостійною і тому унікальною в нашій країні.

Нам потрібно усвідомити, чи принаймні намагатись усвідомити

Свято-Покровський храм

увесь біль наших глухонімих братів і сестер та сприяти поширенню таких приходів.

Ідея сурдоперекладу Богослужіння, яке проводиться у Свято-Покровському храмі, належить о. Іоанну. Він наголошує на важливості духовного спілкування з глухонімими людьми. У цьому храмі вони не почуваються обділеними і забутими, вони все розуміють і щиро дякують служителям храму за можливість не лише фізично, але й духовного, осмисленого перебування на службі Божій. Сурдоперекладом супроводжуються усі Таїнства та треби.

Прихід Свято-Покровського храму – справжня велика дружна сім'я. Отець Іоанн проводить зі своєю паствою духовні бесіди (для цього він спеціально вивчив мову жестів), ділиться переживаннями. Свята вони також проводять разом. Звичайні прихожани не залишаються осторонь цього. Вони також є частиною цієї родини і допомагають своїм братам та сестрам у всьому. Колектив цього приходу яскраво ілюструє слова Свято Писання: «Друг друга тяготы носите и тако исполните закон Христов» (Гал. 6, 2).

Свято-Покровський храм (у військовому шпиталі, м. Чернівці)

ПОКРОВ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

1 ◀ Чорним морем, сталося диво...

Церковний переказ так розповідає про цю подію. Серед молільників була людина, угодна Богові – святий Андрій Юродивий, а також його учень, святий Єпіфаній. Вони стояли перед іконостасом і слізно молилися за спасіння міста й усієї країни. Раптом, піднявши очі до неба, побачили Пречисту Діву в оточенні ангелів, пророків та апостолів. Вона молила Бога про спасіння світу, і своїм омофором осіяла, покривала вірних на знак того, що бере народ під свою опіку.

У Влахернському храмі святі мужі довго споглядали на чудесне явлення і повідомили всім цю радісну звістку. Пречиста Діва стояла «на воздуху молебно простираючи всечестней Свои руци, просяще умирения миру и спасения душ наших», – говориться у святковій стихирі. І справді, незабаром сарацини були переможені, і Церква встановила святкувати це диво в день, коли воно сталося, тобто 1 жовтня. Від греків його перейняли й ми, і святкуємо свято Покрови Пресвятої Богородиці та Пріснодіви Марії 14 жовтня (за новим стилем).

За іншим переказом довідуємося, що під стінами Константинополя стояло військо русичів–язичників. Коли грецькі священники на чолі з патріархом занурили у води

Омофор – це довгий, широкий і стрічкоподібний плат. Грецьке «омофор» – наплічник. Він є частиною облачення єпископа. Омофор прикрашений хрестами й покладається на плечі архієрея, нагадуючи йому, що він повинен турбуватися про спасіння заблудлих, подібно до євангельського доброго пастиря, який, відшукавши пропалу вівцю, несе її додому на своїх плечах.

Чорного моря святиню – ризу Цариці Небесної, човни поган стали із громом та тріском битися один об одного. Налякані русичі на вцілілих судах повернули геть, а їх провідники князі Аскольд і Дір, вражені таким чудом, що перевищувало людські можливості й розуміння, прийняли хрещення. Від часу чудесного з'явлення Богородиці у Влахернському храмі, вістка про цю подію поширилась по всьому Константинополі, з тих пір було встановлено празник Покрова Пресвятої Богородиці.

Східна Церква у своїх богослужіннях підкреслює три привілеї Пресвятої Богородиці: її Богоматеринство, її Дівство і її Заступництво за нас перед Богом і якраз цей третій привілей Божої Матері найбільше припав до серця нашому народу. Наші князі, наші королі, наше військо, наші козаки й гетьмани радо вибирали Пречисту Діву Марію за свою Покровительку й Опікунку. Тут згадаємо дещо...

На Русі свято було встановлене у XII ст. стараннями святого князя Андрія Боголюбського. При ньому ж, в 1165 р., був збудований храм Покрови на Нерлі. Але ще князь Ярослав Мудрий 1036 р. розбивши печенігів, і з вдячності до Бога і Його Пресвятої Матері будує в Києві собор Святої Софії і храм Благовіщення на Золотих Во-

ротах. В церкві Благовіщення він 1037 р. віддає увесь народ в опіку Божої Матері. І так, з волі нашого монарха Пресвята Богородиця стає офіційною Заступницею, Покровителькою і Царицею нашого українського народу. До Неї в тяжкі хвилини прибігали наші князі і їхнє військо. Князь Мстислав, в поході проти черкесів обіцяє збудувати церкву в честь Божої Матері, якщо Вона допоможе йому перемогти ворога. Він перемагає і радо виконує свою обітницю.

Князь Володимир Мономах у своїх споминах каже, що свою перемогу над половцями завдячує Богові і Пречистій Діві Марії. Наші князі і їхнє військо йдучи в похід проти половців у 1103 р., складали обіти Богові і Пречистій Діві Марії, і розбили половців. Князь Ігор Святославович, герой епосу «Слово о полку Ігореві», після своєї втечі з полону, йде з поклоном до чудотворної ікони Божої Матері, щоб їй подякувати за поміч і порятунок. Галицький король Данило після успішного походу на Чехію спішить з подякою до ікони Пречистої Діві Марії в Холмі та з поклоном складає їй багаті дари.

Деякі наші князі на своїх печатках використовували іконки Божої Матері або молитви до Неї. В новіших часах знайдено в Україні дуже старовинні золоті, бронзо-

ікона Покрови Пресвятої Богородиці

ві й мідні нашійні іконки, звані з грецької енколпіями. Один з таких енколпіїв має грецький напис: «Богородице, будь моїм покровом і охороною, Амінь». На честь Покрови Божої Матері освячений і собор, збудований Іваном Грозним на Красній Площі, нині відомий як собор Василя Блаженного. Саме на Покрову його війська отримали вирішальну перемогу над татарами під час походу на Казань у 1552 р.

Згідно з вченням Руської Православної церкви, духовний зміст свята Покрови Пресвятої Богородиці вказує на заступництво Пресвятої Діви за християн перед Св. Ім Сином і Богом.

Цікавим є факт, що Грецька церква перестала святкувати день Покрова Пресвятої Богоматері після падіння Константинополя у 1453 році. Хоча у Влахернському храмі збереглась пам'ять про дивне явлення Богоматері.

КОЗАЦТВО, ЧЕРНЕЦТВО І СВЯТА ПОКРОВА

В Україні вшанування Богородиці набуло особливо теплого, ліричного забарвлення. Передусім Покрова пов'язувалася із заступленням жінок від усякої наруги, Покрова-свято розумілася як захисниця дівочої честі.

Усвідомлення Матері Божої як «непереможної Перемоги», перед любов'ю і милосердям якої не можуть встояти ніякі сили зла,

Покровський собор, саме так освячен цей всім відомий храм

закономірно привело до пошани Пресвятої Діви Марії як небесної Воеводи, Покровительки православною війнства.

Покрова Пресвятої Богородиці була одним з найголовніших свят запорозьких козаків, котрі будували багато однойменних храмів та особливо шанували ікони Покрови. Наші славні Запорожці мали на Січі церкву в честь Покрова Пресвятої Богородиці з іконою її Покрова. На іконі понад Пречистою був надпис: «Ізбавлю і покрию люди моя..», а від Запорожців, що під іконою, простягнена стрічка вгору до Божої Матері з написом: «Молим, покрій нас чесним Твоїм покровом і ізбави нас від всяко-

го зла». Вибираючись у похід на ворога, козаки проводили молебень до своєї Покровительниці і молитовно співали «Під Твою милість прибігаємо». Повернувшись щасливо з походу, спішили до Неї зі щирою подякою. В їхній бойовій пісні «Нумо, хлопці, до зброї» приходять слова: «Нам pomoже св. Юрій ще й Пречиста Мати турка подолати. За легендою (яку використано і в одній з поезій Т.Шевченка) після зруйнування Січі царицею Катериною козаки понесли з собою в блукання лише ікону Пречистої... День Покрови січові лицарі святкували особливо урочисто, з піснями, феєрверками та хвацькими бойовими змаганнями... Але будні січовиків підкорялись аскезі. Чому?

Скоріше за все, далася взнаки киеворуська традиція пошанування мирськими людьми монахів, чернечого ладу життя як «світла для світу», квінтесенції та зразка християнського життя, ідеалу спасіння. Як у Київській Русі князі та воїни часто завершували життєвий шлях постригом, так і козацтво – армія під Покровом Богородиці, шанувала чернецтво (та й з білим духовенством, із братськими школами підтримувала плідні зв'язки); до всього, запорожці під старість часто переселялися в монастир. На цьому ґрунті виникало багато переказів та легенд. Відома легенда, про те, як козацький полковник Семен Палій постригся в ченці. (Але насправді він тільки був похований у Межигірському монастирі). Нехай же кожен з нас на свято Покрови поставить дві свічки, вознесе дві молитви: і за живих, хто нині трудиться на благо Вітчизни земної й небесної, і за усопших – воїнів січових та келійних, наших славних предків. Усі ми – під святим вічним Омофором Богородиці, де вистачить місця і мертвим, і живим, і ще не народженим. ✝

Свято-Покровський храм, престольне свято. Жовтень 2008

Богдана Леонтьук

КРИК ДУШІ: міське середовище – заселена самотність

Лєна Зварич

Нещодавно до мене потрапив електронний лист, який блукав по Інтернеті. Він вразив мене своєю відвертістю і правдивістю до глибини душі. Він спонукав мене до роздумів, якими хочу те пер поділитись.

Лист, що потрапив до мене, був написаний дівчиною на ім'я Матильда. Я не знаю псевдонім це, чи ім'я, це не суттєво. Проте важливо те, що описане в ньому є цілком правдоподібним. У ньому йдеться про біль, який переживає душа через самотність. Молодій людині

...ВІДКЛЮЧИВСЯ НА ТИЖДЕНЬ телефон, зрозуміла, що 90% знайомих насправді байдужі...

так потрібне спілкування, турбота, але через шалений ритм життя ми просто перестаємо помічати інших. Це реальність, жахлива правда нашого оточення, яке починається в першу чергу з мене, потім – з тебе, та й взагалі з усіх тих, з кого складається це байдуже суспільство.

Ще Франсуа Моріак назвав Париж «заселеною самотністю». Мабуть, сьогодні кожен може так сказати про своє місто: в урбаністичному просторі люди стали ближчими один до одного, проте на рівні серця навпаки – зросла прірва. Нібито живеш серед людей, маєш друзів, знайомих, близьких, але, якщо глибше розібратись, то насправді ніхто нікого не цікавить зі своїми проблемами. Так, проблем вистачає у кожного з нас, але ж це не означає, що потрібно бути байдужим до інших людей, які знаходяться поряд з тобою.

Іноді бувають хвилини, коли «сидиш» в Інеті, особливо в ЧАТі, і в голову приходить недобра думка: ти нікому непотрібна. Кожен зосереджений на своєму, кожен живе своїм життям. І це не просто думка, а прикра правда.

Тоді настає момент, коли накопи-

чена самотність поглинає і єдиним виходом залишається самогубство.

Погодьтеся, кожен зможе принести кілограм апельсинів у лікарню для найкращого друга, який намагався покінчити життя самогубством, або від нещасного кохання, або не витримавши натиску цього «демократичного світу». Так, це може кожен зробити, але досить не кожен може зробити так, щоб у друга взагалі не виникло цього бажання.

Матильда вирішила експериментально перевірити своїх друзів. Відключивши на тиждень телефон, вона зрозуміла, що 90% її знайомих насправді байдужі до неї. *«Як виявилось, про мою, припустімо, смерть переважна більшість з них дізнається лише через місяць після похорону. І мені, чесно кажучи, стало просто страшно так жити.»*

Чомусь майже завжди трапляється так, що люди починають бачити та розуміти біду тільки тоді, коли стає вже надто пізно. І тоді люди задають собі питання: «Як?», «Чому?» і відповідають собі: «Все ж було добре...». Кожен із знайомих починає докоряти собі за те, що не

прийшов, не подзвонив, не сказав саме тих слів, яких так не вистачало цій людині... А чому так відбувається? Невідомо!

Чому потрібно серйозно захворіти, щоб почати жити повноцінним життям, і цінувати кожную хвилину, кожную секунду свого та чужого життя? Щоб хтось подзвонив і принаймні спитав: «Як ти себе почуваєш?» чи «Як справи?»

Прикро це усвідомлювати, проте суїцид став для молоді рятувальним колом в морі байдужості навколишнього світу. Мабуть, метою спроби самогубства не завжди є смерть, а часто – просто бажання привернути до себе увагу.

Є декілька людей, які можуть щось написати в онлайні, або колись подзвонити. І ніхто навіть не здогадується, що саме для цієї людини один телефонний дзвінок, приємна SMS-ка може не тільки покращити настрій, а й навіть щось змінити в житті. Мабуть всім зрозуміло, чому людина, і здебільшого молодь, обирає мотузку замість надії, чи замість розвитку – самознищення.

Але все ж таки, не слід забувати, що крім віртуального спілкування є цікаве реальне життя з живим спілкуванням замість неживих букв на екрані. †

Брату Діадору було всього 24...

Царство небесне...

братство св. Александра Невського у монаха Діадора

25 вересня відійшов у вічність монах Банченського монастиря Діадор (в миру Діонісій). Його діагнозом став цироз печінки.

Коли ми приїжджали до цієї обителі, здавалося, що він завжди нас чекав, його очі випромінювали радість і любов. Ми дивувалися: звідки в цьому слабкому, хворобливому тілі стільки мудрості та духовної сили?

Здавалося б, ми прийшли відвідати хворого, щоб збагатити його радістю, а проте, самі черпали у нього духовної наснаги, вчилися мужності, любові, терпіння. Його тіло страждало від страшного болю, а він знаходив у собі сили, щоб любити, радіти, розуміти.

Ми ніколи не бачили його сліз,

оточуючі. Його бабуся Алла Дмитрівна ангелом охоронцем постійно знаходилась біля нього. Отець Лонгін і вся братія щиро співпереживали йому. Обитель прийняла його як рідного, допомагала йому. Саме тут він прийняв рішення стати монахом.

Тут і закінчилося його коротке життя. Це сталося в день пам'яті Боянської ікони Божої Матері. Сама Цариця Небесна призвала його до Райських палат.

Біля нього ми особливо гостро відчували, наскільки дріб'язковими є наші проблеми, наскільки ми перестали цінувати блага, якими наділив нас Господь. Ми вчилися у нього бути вдячними Творцю, за кожну мить, за

Все терпітиму заради Ісуса Христа

з патерика

Один інок шукав, у якій би обителі йому оселитися, щоб жити в мирі та злагоді з усіма.

Поселився він в одному монастирі. Тут п'ятеро з братії любили його, а один ображав. Інока це турбувало і засмучувало:

— Піду до іншої обителі і там влаштуюся без ворожнечі.

Прийняли його до другого монастиря. Через деякий час вияснилося, що тут 8 іноків його полюбили, а 2 зненавиділи.

Інок утік до третьої обителі. Тут його зненавиділи уже 3 брата, а полюбили лише 7.

Інок обурювався і ще сильніше страждав душею.

— Що робити? – звертався монах сам до себе. – Піду іще кудись, там мені буде краще.

І пішов до четвертого монастиря. Тут він ледве впросив, щоб його прийняли до числа братії.

Став жити і бачить, що тих, які люблять, його тут ще менше, ніж у попередніх монастирях; а тих, які ненавидять – ще більше. Тоді монах задумався:

— Що ж вийде, коли я бігатиму з місця на місце? Адже я так ніде в усьому світі не знайду спокою. Краще я терпітиму.

З цими словами він узяв листок паперу і написав: **«Терпітиму все заради Ісуса Христа, сина Божого»**. Цю записку він прив'язав до свого пояса.

Інока продовжували ображати, але він не впадав у відчай: тількино хтось завдасть йому кривди, як він одразу ж читав свою записку, після чого заспокоювався.

Потрохи монах звик так чинити, і терпіння стало йому за втіху; тепер жодна образа не могла порушити його спокою.

Братія монастиря бачила все це і почала відноситися до нього з великою повагою; кривдники попросили у нього пробачення та, цілковито помирившись з ним, стали його друзями. ✝

...смерть ніколи не настигне людину, яка прагне до досконалості, але забирає праведника, коли він готовий...

(Н.Павлова «Пасха Красная»)

лише великі добрі очі і веселу всепрощаючу посмішку. Розмовляли з ним про прочитані книги, про життя, про красу кожного дня, кожної миті – він умів це цінувати. Він любив життя, він хотів жити. Такою ж любов'ю покривали його і

кожний подих. За короткий час він став нам рідним.

Ми сумуємо разом з його родичами та братією монастиря і молитовно поминаємо ім'я усопшого раба Божого Діадора. ✝

Євгенія Запороцька

СВЯТКОВА ЛІТУРГІЯ В БОЯНАХ

25 вересня в Боянах відслужилась святкова Літургія, на якій були присутні митрополит Онуфрій, архімандрит Лонгін (Жар) та багато інших священників. У цей день відчувалась особлива присутність благодаті Святого Духа. Милість і любов Бога проявилася і в природі. Так, після довготривалої засухи Господь надіслав дощ на наші землі. Раділа земля, радістю сповнені були і наші серця. Цей дощ не розігнав присутніх на Богослужінні, яких було дуже багато, а навпаки, продемонстрував благословення Боже.

Під час Літургії мене вразили яскраві приклади любові християн один до одного і до Бога. Прикладом любові до Бога для мене стало

те, що деякі люди стояли без парасоль під дощем, інші простояли майже все Богослужіння на колінах на мокрій землі, деякі стояли в одних футболках незважаючи на те, що було холодно, їхні гарячі серця хотіли бути з Богом. Про них можна сказати словами святих «*Богом моим преїду стелю*» (Пс. 17, 30).

А прикладом християнської любові між людьми було те, як віруючі ділились своїми парасольками, інші непомітно підходили до тих людей, що стояли на колінах і потай покривали їх. Молодий хлопець підійшов до змоклої, замерзлої людини у футболці і віддав їй свою куртку, залишившись в одній в кофті. †

Віталій Гончарюк

ФОТОЛІТОПИС

25.09, святкова Літургія в Боянах

владика та архімандрит Лонгін вітають прихожан із святом

владика кропить прихожан святою водою

православні оголошення

8 050 912 34 86

миłosердя

Багатодітна православна сім'я (6 дітей) просить пожертвувати клавирний музичний інструмент (баян, піаніно..) для дітей, які всім серцем тягнуться до музики.

тел: 8-050-603-76-34

Братство Александра Невського готує поїздку у дитячий протитуберкульозний санаторій.

Шукаємо спонсорську підтримку для придбання православних дитячих книжок та замовлення лялькового театру для діточок.

тел: 8-050-603-76-34

Православна літня жінка після інсульту, частково паралізована потребує догляду (нагодувати та помити). Відгукніться, хто може раз на тиждень відвідувати її? (Прспект)

тел: 8-050-603-76-34

Виготовляємо з дерева іконостаси, кіоти та інші предмети релігійного призначення. Виконуємо різьбу будь-якої складності.

тел: 8-095-436-51-15

Вишивка бісером церковного вбрання, мітр, плащаниць та іншого. тел: 8-050-254-13-25

паломництво

12 жовтня - 26 жовтня, поїздка святинами Православної Церкви України та Росії, маршрут: Чернівці - Київ - Харків - Святогорськ - Ізюм - Белгород - Холки - Воронеж - Задонськ - Виши - Саноксари - Дівєєво - Муром - Владімір - Сергієв Посад - Москва - Давидова пустинь - Серпухов - Оптина пустинь - Чернігів - Київ
о. Олексій - 050 674 58 74
м. Алла - 095 339 88 85

маршрут: печерний монастир с. Непоротово «Галиця»
Щосуботи (1 - 2 дні) паломницькі поїздки у Свято-Николаївський монастир.
Дмитро - 8 096 10 22 177

5 - 10 листопада, маршрут: Київ - Полтава - Харків - Ізюм - Святогорськ - Золотоноша

3 жовтня, 10 жовтня, маршрут: Свято-Успенська Почаївська лавра з заїздом на джерело Праведної Анни.

т. 51-31-30, 8-050-99-48-402

Степан

Газета видається православним Братством ім. Александра Невського по благословінню митрополита Чернівецького та Буковинського Онуфрія

№6 (3 жовтня 2009р.)

Тираж - 1200 примірників

Роздільна вартість - 1 грн

Видруковано в друкарні «Глаголь»

Редактор: Віталій Гончарюк

Церковні рецензенти:

ієрей Орест Драгінда,

ієрей Георгій Аронець

Коректор: Богдана Леонтюк

Над номером працювали:

Марія Морар, Катерина Лугова,

Зварич Лена, Євгенія Запороцька

телефон редакції газети

050 912 34 86

Прохання не використовувати газету для побутових потреб! Якщо ви прочитали газету, і вона вам не потрібна, подаруйте її або спаліть.

050 912 34 86

Газета «Душа Моя» відкрита для пропозицій. Якщо бажаєте допомогти у підготовці статей, у видавництві, розповсюдженні, фінансово чи іншим чином - телефонуйте нам, навіть, якщо бажаєте просто поділитися своїми враженнями від газети.